

РЕШЕНИЕ

№ 15334

гр. София, 07.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в
публично заседание на 28.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10909** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на И. Г. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], вх.А, ет. 1, ап.1, чрез адв. Я. Ч. срещу Решение № 1040-21-580/11.10.2024г., на Директора на ТП на НОИ С., в частта, в която е Оставено без уважение жалба вх.№1012-21-949/27.08.2024г. срещу с разпореждане № РВ-3-21-01542833/22.02.2024г. на длъжностното лице по чл.114, ал.3 от КСО в ТП на НОИ С.-град, в частта ѝ касателно осигуряване на жалбоподателя чрез „Стандарт ММ“ ЕООД.

Жалбоподателят обжалва решението, като моли същото да бъде отменено като неправилно, необосновано и незаконосъобразно. Счита, че административния орган е достигнал до грешни изводи в оспореното решение свързани с осъществяване на трудовата дейност от жалбоподателя и липсата на търговска дейност от дружеството „Стандарт ММ“ ЕООД. Излага доводи, че е полагал труд по сключен трудов договор. В тази връзка, счита, че не следва да търпи санкции за действия на трето лице-работодател, който не е внесъл дължимите осигурителни вноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адв.Я. Ч., който поддържа жалбата, претендира разноски по списък. В указания срок не представя писмени бележки.

Ответникът– Директорът на ТП на НОИ- С. град, чрез процесуалния си представител юрк. Д. П. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение в максимален размер. Представя писмени бележки, в които са изложени подробни аргументи за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, III отделение, 79-ти състав, след като взе предвид наведените

от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

По представени болнични листове: № Е 20171696048 за периода от 24.01.2018г. до 22.02.2018г. вкл.; № Е 20181572036 за периода от 04.06.2018г. до 03.07.2018г. вкл.; № Е 20181605758 за периода от 01.10.2018г. до 05.10.2018г. вкл.; № Е 20182219230 за периода от 01.11.2018г. до 30.11.2018г. вкл.; № Е 20196056319 за периода от 21.01.2019г. до 19.02.2019г. вкл.; № Е 20197400772 за периода от 01.07.2019г. до 30.07.2019 г. вкл. и с оглед подадените от „Стандарт ММ“ ЕООД данни по чл. 5, ал. 4 от КСО на жалбоподателя И. Г. са изплатени парични обезщетения в общ размер на 8 171,36 лв.

При осъществен последващ контрол по спазване на осигурителното законодателство и въз основа на Заповеди № ЗР-5-21-01289349/27.01.2023г. и № ЗР-5-21-01334451/05.04.2023г. на ръководителя на ТП на НОИ С. - град е била извършена проверка по разходите на ДОО на „Стандарт ММ“ ЕООД. При проверката е било установено, че „Стандарт ММ“ ООД е вписано на 19.09.2017г., като от 23.10.2018г. правната му форма е променена на ЕООД. От 23.10.2018г. управител и едноличен собственик на дружеството е М. С. В., седалището на дружеството е на адрес: [населено място],[жк], бл. 1. вх. Г, ет. 6. ап. 93, а адресът за кореспонденция с НАП е: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет. партер. По партидата на дружеството в търговския регистър са налични подадени годишни финансови отчети за 2017г., 2018г., 2019г., 2020г., 2021г. Съгласно данните от годишните финансови отчети за 2018г, 2019г, 2020г. и 2021г., приходите на дружеството са равни на разходите му, като за съставител на ГФО е посочен управителят М. С. В.. По данни от НБД „Население“ на ГД ГРАО, управителят и едноличен собственик на „Стандарт ММ“ ЕООД - М. С. В. е починал през месец 12.2022г. Установено било, че от дружеството са подавани уведомления по чл. 62. ал. 5 от КТ за сключени трудови договори е 16 лица за периода от 25.09.2017г. до 01.11.2022г., като са декларирани длъжности: „общ работник поддържане на сгради“, „координатор дейности“, „разпространител на рекламни вестници и брошури“, „офис мениджър“, „финансов анализатор“, „счетоводител“, „шофьор лекотоварен автомобил“, „общ работник“, „електромонтьор“, „мениджър проучване на пазари“, „технически секретар“, „секретар“, „счетоводител оперативен“, „дърводелец мебелист“, като към момента на проверката всички трудови правоотношения са прекратени. От „Стандарт ММ“ ЕООД са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за лица по трудови правоотношения за периода от месец 09.2017г. до месец 10.2022 г. с декларирани осигурителни доходи в размери от минимално до максимално определените, без в регистър „Приходи“ да са налични данни за преведени осигурителни вноски за фонд ДОО.

От проверяващите са били са изпратени до „Стандарт ММ“ ООД задължителни предписания за представяне на финансово- счетоводна документация, но контакт с представител на дружеството не е бил осъществен. Проверяващите са посетили адресите по седалище и кореспонденция с НАП, но не са установени обекти на „Стандарт ММ“ ЕООД или техни офиси.

Била е изисквана и информация от ГД на НАП - С. относно извършвана търговска дейност от „Стандарт ММ“ ЕООД. В получения отговор е посочено, че дружеството е подало годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО за 2017г., 2018г., 2019г., 2020г. и 2021г. с декларирани приходи и разходи. За 2018г. са декларирани приходи 49 968,00 лв. разходи - 49796.66 лв. и счетоводна печалба - 171,34 лв. Същевременно в годишния финансов отчет за 2018г. са отчетени приходи от 151 000,00 лв. и разходи в същия размер, като е констатирано съществено разминаване на декларираните данни. Също така е посочено, че дружеството е имало регистриран 1 брой електронен касов апарат с фискална памет и един търговски обект на адрес: [населено място], ж.к „Б. 2“. [жилищен адрес] ап. 93, с тип - ТЕ с части и принадлежности за автомобили и

мотоциклети, и наименование на обекта- без стационарен обект. От НАП е предоставена информация, че по отношение на „Стандарт ММ“ ЕООД са установени данъчно-осигурителни задължения, във връзка с което е било образувано производство по принудително изпълнение, като са наложени обезпечителни мерки - запор върху банкови сметки. В това производство е било установено, че длъжникът не притежава имущество. От НАП е било изпратено искане за съдействие от органите на МВР във връзка с установяването на местонахождението на фискалното устройство.

При проверката от е била изискано представянето на доказателства и обяснения от лицата, за които има подадени уведомления от проверяваното дружество за сключени и/или прекратени трудови договори и подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО.

Жалбоподателят И. Г. Г. е представил декларация с вх. № 4023-21-57#4/30.01.2023г. със следните сведения: седалището на дружеството е било в [жк], бл. 26. вх. 1; работното му място е било в [населено място], [улица]-офис на „Сигма голд“ ЕООД, което представлявало изнесено работно място; не му е известно лицето, което представлява работодателя; бил е на длъжност „счетоводител с изнесено работно място“ със задължения да осчетоводява документи; трудовото му възнаграждение било „последно около 1300 лв. месечно изплащано на ръка в плик“; изготвял СД по ЗДДС, годишно приключване; прекратил трудовия си договор, когато научил, че не са му плащани осигуровките. Лицето е посочило, че е бил назначен в „Стандарт ММ“ ООД като счетоводна къща, обслужваща „Сигма голд“ ЕООД и работил в офиса на „Сигма голд“ ЕООД по изискване на управителите. Приложил е копия на трудова книжка; трудов договор; справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62. ал. 5 от КТ; договор за счетоводно-административни услуги, сключен между „Сигма голд“ ЕООД и „Стандарт ММ“ ЕООД; договор за счетоводно-административни услуги, сключен между „Логистика БГ“ ЕООД и „Стандарт ММ“ ЕООД; диплома за виеше образование от УННС; допълнително споразумение към трудов договор; удостоверение за осигурителен стаж образец УП - 3; заповед за прекратяване на трудов договор.

С пощенска пратка в ТП на НОИ С. - град е постъпило и писмо с вх. № 4023-21-57#33/31.03.2023г. В същото било посочено, че дружеството е развивало дейност от м. 09.2017г. до м. 10.2022г., като от 01.11.2022г. е преустановило дейността си и няма работещи служители. В писмото се твърдяло, че част от документацията на дружеството била изгубена поради водене на счетоводството от различни счетоводители и различни счетоводни къщи. Представена е запазената документация на дружеството, а именно: трудови досиета, присъствени форми, разчетно-платежни ведомости за начислени и изплатени заплати, изплащани в брой след подпис на ведомост; дневник на болнични листове. Писмото с дата 29.03.2023г. е било подписано от името на починали през м.12.2022г. управител М. С. В..

Предвид констатациите са били издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01391299/11.07.2023г. за заличаване на подадени от „Стандарт ММ“ ЕООД данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за поименно изброени лица, вкл. и за И. Г. Г. за периода от 25.10.2017г. до 19.11.2017г. и за периода от 06.12.2017г. до 14.03.2022г. Същите са изпратени до адреса по седалище на „Стандарт ММ“ ЕООД и до адреса за кореспонденция с НАП, без да са получени. В тази връзка, задължителните предписания са връчени по реда на чл. 110. ал. 4 от КСО -чрез поставяне на Съобщение с изх. № 4016-21-677/15.08.2023г. на табло в административната сграда на ТП на НОИ С. – град. В законоустановения срок същите не са били оспорени. Като след влизането им в сила- подадените от „Стандарт ММ“ ЕООД данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за И. Г. Г. за периода от 25.10.2017г. до 19.11.2017г. и за периода от 06.12.2017г. до 14.03.2022г., са служебно заличени на основание чл. 4, ал. 10. т. 4 от Наредба Н-13 от 17 декември 2019г. за съдържанието, сроковете, начина и реда на подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за

осигурените от тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

Предвид заличаване на данните по чл. 5. ал. 4 от КСО, подадени от „Стандарт ММ“ ЕООД за И. Г. Г., е прието от административния орган, че на лицето неоснователно са платени обезщетения по болнични листове: № Е 20171696048 за периода от 24.01.2018г. до 22.02.2018г. вкл.; № Е 20181572036 за периода от 04.06.2018г. до 03.07.2018г. вкл.; № Е 20181605758 за периода от 01.10.2018г. до 05.10.2018г. вкл.; № Е 20182219230 за периода от 01.11.2018г. до 30.11.2018г. вкл.; № Е 20196056319 за периода от 21.01.2019г. до 19.02.2019г. вкл.; № Е 20197400772 за периода от 01.07.2019г. до 30.07.2019г. вкл. в общ размер на 8 171,36 лв. Предвид на което е било издадено Разпореждане № РВ-3-21- 01542833/22.02.2024г., с което е разпоредено И. Г. Г. да възстанови добросъвестно получените ПОВН за периода от 24.01.2018г. до 30.07.2019г. с прекъсвания, в размер на 8 171,36 лв. – главница. Разпореждането е връчено лично на жалбоподателя на 15.08.2024г.

Същото е обжалвано пред на Директора на ТП на НОИ С.. С Решение № 1040-21-580/11.10.2024г. е оставено без уважение жалба вх.№1012-21-949/27.08.2024г. срещу с разпореждане № РВ-3-21-01542833/ 22.02.2024г. на длъжностното лице по чл.114, ал.3 от КСО в ТП на НОИ С.-град, в частта й касателно осигуряване на жалбоподателя чрез „Стандарт ММ“ ЕООД; прието е за основателно възражението за изтекла 5-годишна погасителна давност на задължението му за периодите от 24.01.2018г. до 22.02.2018г. вкл., от 04.06.2018г. до 03.07.2018 г. вкл., от 01.10.2018г. до 05.10.2018г. вкл., от 01.11.2018г. до 30.11.2018г. вкл. по Разпореждане № РВ 3-21-01542833/22.02.2024г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО в ТП на НОИ С.; като е постановено да не се събират добросъвестно получените от И. Г. Г. парични обезщетения за периодите от 24.01.2018г. до 22.02.2018г. вкл., от 04.06.2018г. до 03.07.2018г. вкл., от 01.10.2018г. до 05.10.2018г. вкл., от 01.11.2018г. до 30.11.2018г. вкл. по Разпореждане № РВ-3-21-01542833/22,02.2024г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО в ТП на НОИ С. – град; оставено е без уважение възражението в жалбата на И. Г. Г. за изтекла 5-годишна погасителна давност на задължението за периодите от 21.01.2019г. до 19.02.2019г. вкл. и от 01.07.2019г. до 30.07.2019г. вкл. по Разпореждане № РВ-3-21-01542833/22.02.2024г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО в ТП на НОИ С. - град.

Решението е било връчено на жалбоподателя, чрез процесуалният му представител на 17.10.2024г.

В срока за обжалване на 29.10.2024г. е била депозирана жалба срещу Решението в частта, с която е оставено без уважение жалба вх.№1012-21-949/27.08.2024г. срещу с разпореждане № РВ-3-21-01542833/22.02.2024г. на длъжностното лице по чл.114, ал.3 от КСО в ТП на НОИ С.-град, в частта й касателно осигуряване на жалбоподателя чрез „Стандарт ММ“ ЕООД.

В хода на съдебното производство е приобщена административната преписка и са представени и приети писмени доказателства по опис представени от страните.

Административен съд София – град, III отделение, 79 - ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ–С. град, поради което е процесуално допустима.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Потвърдените разпореждания са издадени от ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ –С.

град, издадени въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО. Обжалвани са по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. В мотивите на акта се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. В конкретния случай е налице тази хипотеза, поради което получените суми за осигурителни плащания подлежат на възстановяване, предвид новите документи и данни, които имат значение за определяне на размера на паричното обезщетение.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016г., в сила от 01.01.2017г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Върховният административен съд многократно е имал повод да се произнесе, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. В този смисъл е и трайно установената съдебна практика на ВАС /Решение № 14866/02.12.2020г. по адм. д. № 11209/2020г.; Решение № 15214/09.12.2020г. по адм. д. № 11380/2020г., Решение № 598 от 25.01.2022г. на ВАС по адм. д. № 8377/2021г., Решение № 1253 от 10.02.2022г. на ВАС по адм. д. № 8679/2021г., Решение № 1446 от 16.02.2022г. на ВАС по адм. д. № 9599/2021г., Решение № 1458 от 16.02.2022г. на ВАС по адм. д. № 9309/2021г., Решение № 1592 от 21.02.2022г. на ВАС по адм. д. № 8170/2021г., Решение № 1805 от 24.02.2022г. на ВАС по адм. д. № 272/2022г., Решение № 1865 от 28.02.2022г. на ВАС по адм. д. № 9305/2021г. и др./.

Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определенията за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен

трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019г.

Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019г./. В конкретния случай при съвкупния анализ на доказателствата по делото, извод за реално извършване на трудова дейност от страна на жалбоподателя не може да бъде направен.

Твърденията, че И. Г. Г. е полагала труд и е бил осигуряван от „Стандарт ММ“ ЕООД са недоказани.

При извършена проверка на „Стандарт ММ“ ЕООД - от контролен орган на НОИ въз основа, на която обосновано е прието, че лицата, за които дружеството е подавало данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в периода от 24.01.2018г. до 22.02.2018г. вкл.; от 04.06.2018г. до 03.07.2018г. вкл.; от 01.10.2018г. до 05.10.2018г. вкл.; от 01.11.2018г. до 30.11.2018г. вкл.; от 21.01.2019г. до 19.02.2019г. вкл.; от 01.07.2019г. до 30.07.2019г. вкл., не са извършвали трудова дейност, за която да подлежат на осигуряване по реда на КСО.

В случая се установяват две групи доказателства, от които се установява, че лицата не са извършвали трудова дейност, едната касае дружеството работодател, такива са: липсата на представени доказателства за приходи на „Стандарт ММ“ ЕООД в периода 2018г. и 2019г. включително и от единственото регистрирано фискално устройство; липса на каквото и да е имущество на дружеството в периода и след това; обстоятелството, че дружеството не е внасяло осигуровки на нито едно от лицата, които се е водило на трудов договор с него; част от тези лица изрично са декларирали в хода на административното производство, че не са работили в дружеството; получената от административния орган пощенска пратка от името на управителя на дружеството три месеца след смъртта на същият и др.

На следващо място са налице значителен брой доказателства, сочещи, че И. Г. Г. не е полагал реално труд в „Стандарт ММ“ ЕООД, а именно: предмета на дейност на „Стандарт ММ“ ЕООД не включва предоставяне на счетоводни услуги, каквато дейност се твърди, че е осъществявал жалбоподателя; приложеният договор за счетоводно обслужване между „Стандарт ММ“ ЕООД и „Сигма голд“ ЕООД е на стойност 150лв. месечно, същевременно приложеният трудов договор е за 2300лв. месечно, а твърдяно от жалбоподателя е получаване на възнаграждение 1300лв.- което изключва каквато и да е икономическа логика, при налично твърдение, че същият е осъществявал трудова функция свързана единствено със счетоводно обслужване на дружеството „Сигма голд“ ЕООД, което било осигурявало и работното му място. Представената и приета в хода на съдебното следствие декларация от управителя на „Сигма голд“ ЕООД /л.220/, от една страна не съдържа конкретни данни, включително и времето на осъществяване на твърдяната дейност,

което да е основание да се приеме, че същата е извършвана през 2018г и 2019г., също така същата е вътрешно противоречива по съдържание- от една страна се твърди, че И. Г. Г. е работил на длъжност счетоводител в дружеството, а в следващото се сочи, че е бил с изнесено работно място в счетоводна кантора, която по това време /кое не е ясно/ е обслужвала „С. голд“. В този смисъл, не е ясно и самото съдържание на приложената декларация и какви точно обстоятелства установява, предвид на което съдът не я ползва като доказателство по делото.

Не се цени и не се ползва представената от лицето трудова книжка, предвид отразени в нея обстоятелства, за които се установява, че не са съществували или не отразяват реално обективно установени факти, а именно: на стр. 6. на 25.10.2017г. е вписан осигурител „Стандарт ММ“ ЕООД, въпреки че дружеството е с правоорганизационна форма ЕООД от 23.10.2018г., а преди това е било ООД, което установява, че жалбоподателят е работил при осигурител една година преди преди промяната на правноорганизационната му форма; на стр. 8. на 06.12.2017г. също е вписан осигурител „Стандарт ММ" ЕООД, какъвто съществува от 23.10.2018г.; на стр. 9, на 14.03.2022г. записът е подпечатан с печат на „Стандарт ММ“ ООД, въпреки че това дружество не съществува от 23.10.2018г. Посочените нередовности категорично разколебават доказателствената сила на трудовата книжка.

Представения образец УП-3 № 14-1/25.03.2022г. също е издаден и подпечатан от „Стандарт ММ“ ООД, въпреки че дружеството е с посочената правноорганизационна форма до 23.10.2018г., поради което образецът също се явява издаден и подпечатан от несъществуващ към 25.03.2022г. осигурител и като такъв не се явява годно доказателствено средство.

Налице са и редица коствени доказателства, сочещи, че липсва реално извършвана трудова дейност от лицето в периода 2018г. и 2019г. за „Стандарт ММ" ЕООД, още по-малко счетоводна, а именно: твърдения от жалбоподателя начин на заплащане на трудово възнаграждение, и неговия размер, различаващ се съществено от този посочен в трудовия договор; срока от 7 години, през който въпреки, че е счетоводител по образование не е разбрал, че дружеството не му заплаща осигурителни вноски, при условие, че самият той сочи, че е получавал по-голямата част от възнаграждението си в плик в брой; че и към настоящия момент, след твърдени 7 години работа в дружеството- не знае точното наименование на работодателя си.

Липсата на данни за реално упражнявана трудова дейност като императивна предпоставка за възникване на осигуряване /чл. 10, ал. 1 от КСО/ има за правна последица неоснователността на подаваните данни по чл. 5, ал. 4 от КСО.

Следва да се подчертае, че подаването на данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход става на декларативен принцип, поради което не е достатъчно основание, за да се приеме, че лицата реално осъществяват трудова дейност. В тази връзка - изясняването и установяването дали е имало

правно основание за подаването на тези данни и дали те са правилно подадени от осигурителите се реализира само при упражняването на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ при назначена проверка, респ. - ревизия при осигурителя. Информацията относно трудовоправната, счетоводна и разплащателна документация, от която да се установи основателно ли са подадени данни за осигурителен стаж и дали декларираният размер на осигурителния доход съответства на изплатения на съответното лице, би могло да бъде установено именно при евентуален последващ контрол.

В настоящия случай, на основание установените, в следствие на извършена на „Стандарт ММ“ ЕООД проверка от контролния орган на ТП на НОИ - С. град нови данни и документи, съгласно които е установено, че жалбоподателят не е осигурено лице по смисъла на закона и в тази връзка няма право на парични обезщетения по реда на КСО, е извършено заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход И. Г. Г., за периодите от 24.01.2018г. до 22.02.2018г. вкл.; от 04.06.2018г. до 03.07.2018г. вкл.; от 01.10.2028г. до 05.10.2018г. вкл.; от 01.11.2018г. до 30.11.2018г. вкл.; от 21.01.2019г. до 19.02.2019г. вкл.; от 01.07.2019г. до 30.07.2019г., подадени неоснователно чрез „Стандарт ММ“ ЕООД. Горното се явяват нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и срока за изплащане паричните обезщетения за бременност и раждане, тъй като лицето не отговаря на една от кумулативно изискуемите предпоставки, а именно да е осигурено лице при настъпване на съответния осигурителния риск.

Съгласно чл. 5, ал. 6 от КСО и чл. 54к от КСО данните по ал. 4 се използват за изчисляване и отпускане на паричните обезщетения. В тази връзка с чл. 1, ал. 2 от НПОПДОО е указано, че отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и другите регистри, поддържани от НАП и НОИ, както и данните попълвани от осигурителите в изискуемите удостоверения към болничните листове, респ. заявления - декларации, досежно осигурителния статус на лицата.

В този смисъл, когато има промяна на данните в Регистър на осигурените лица, възниква необходимост от преизчисление на паричното обезщетение за временна неработоспособност по горецитираните болнични листове и удостоверение приложение № 10 (към чл. 9. ал. I от НПОПДОО) за изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане по чл. 50. ал. I и чл. 51 от КСО, при което не се включва неоснователно декларирания осигурителен доход за периодите от 24.01.2018г. до 22.02.2018г. вкл.; от 04.06.2018г. до 03.07.2018г. вкл.; от 01.10.2028г. до 05.10.2018г. вкл.; от 01.11.2018г. до 30.11.2018г. вкл.; от 21.01.2019г. до 19.02.2019г. вкл.; от 01.07.2019г. до 30.07.2019г., подаден по реда на чл. 5, ал. 4, т.

1 от КСО, чрез „Стандарт ММ“ ЕООД. Резултатите от извършеното преизчисление сочат, че от страна на ТП на НОИ - С. град по представените болнични листове и молба-декларация са надплатени 8166,50лв.

По тези съображения и предвид неоснователността на наведените в жалбата възражения, съдът намира, че оспореното решение е материално законосъобразно, издадено е от компетентен орган в рамките на законовите му правомощия и компетентност, което се отнася и до потвърденото с него разпореждане, като при постановяването им не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване правата на жалбоподателя.

По възражението на жалбоподателя, че не е бил уведомен и е следвало да участва в административното производство по проверката за спазване на осигурителното законодателство на „Стандарт ММ“ ЕООД, съдът намира следното.

Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително - коректността на подаваните от осигурителя данни в регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения по КСО. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя: възникването на трудово правоотношение, на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП и НОИ с оглед възложените им от закона дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска/стопанска дейност и на осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверяваният осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт /в случая - на задължителните предписания/, издаден в резултат на проверката.

Обстоятелството, че проверката на дружеството, завършила с издаването на задължителни предписания за заличаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, касае юридическото лице, а не наетите в него лица, каквато е жалбоподателката, се потвърждава от Решение № 10036/22.07.2020г. на ВАС по адм. д. № 14293/2019г., в което ВАС приема, че *„страни в административното производство по издаването на задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 КСО за спазване разпоредбите на КСО /в случая за коригиране на данни по чл. 5, аз. 4, т. 1 КСО/ са контролният орган и осигурителят и само осигурителят е адресат на издадените от контролния орган задължителни предписания“*. Издадено в тази връзка разпореждане, касаещо конкретно наето лице „подлежи на обжалване по реда на

чл. 117, ал. 1 и чл. 118, аз. 1 КСО. Следователно, твърдението в касационната жалба, че поради административното производство по издаване на задължителните предписания ... тя /касаторката/ е трябвало да участва в него, е неоснователно. Правото ѝ на обезщетение не е накърнено от издадените на осигурителя задължителни предписания и за нея е налице друг, регламентиран в закона ред за тяхната защита, а именно чрез обжалването на разпореждането“.

Действията по заличаване на данни за осигурителния стаж на И. Г. Г. се основават както на закона - на основание чл.5 ал.4 т.1 от КСО, така и въз основа на влязъл в сила индивидуален административен акт - Задължителни предписания № ЗД-1-21-013912944/01.07.2023г., издадени от Контролен орган на ТП на НОИ –С. град, поради което изцяло неоснователно е твърдението в жалбата, че липсва надлежен индивидуален административен акт, по силата на който е заличен осигурителния стаж на жалбоподателя.

С оглед изложеното, съдът приема, че оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане са правилни и законосъобразни, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалия по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл. 24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 200 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 79-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на И. Г. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], вх.А, ет. 1, ап.1 срещу Решение № 1040-21-580/11.10.2024г., на Директора на ТП на НОИ С., в частта, в която е Оставено без уважение жалба вх.№1012-21-949/27.08.2024г. срещу с разпореждане № РВ-3-21-01542833/22.02.2024г. на длъжностното лице по чл.114, ал.3 от КСО в ТП на НОИ С.-град, в частта ѝ касателно осигуряване на жалбоподателя чрез „Стандарт ММ“ ЕООД.

ОСЪЖДА И. Г. Г., ЕГН 7402093226 да заплати на Териториално поделение НОИ–С. град съдебни разноски в размер на 200 (двеста) лева и 5(пет) лева- такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14- дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.